

Posudek školitele

Nikola Micajová: *Cesta k filmovému školství v Československu 1918–1945*.
Bakalářská práce. Katedra filmových studií FF UK, Praha 2023, 49 s.

Průzkum dosavadního výzkumu uvedeného tématu ukázal, že jde o problematiku přece jen už trochu probrážděnou, především pak absolventskými pracemi studentů filmového oboru (Vadas, Nemeškal). Nevstupovala tedy Nikola Micajová na nedotčený terén, a nepožívá tak té ochrany, na jaký by měla nárok v případě badatelského prvovýstupu. Jde o téma, které není prosté institucionální zamotanosti, rozmanitého překrývání různých aktivit, a koneckonců téma trpící v jistém smyslu pramennou chudokrevností. „Nedoinstitucionalizovanost“ či improvizovanost některých výukových náběhů či rozběhů jednoduše produkci písemných pramenů podvazovala. Autorku nemálo potrápilo už jenom odlišení profesionálních kurzů od osvětových kurzů na poli lidovýchovném a celkově se tak pohybuje na elementární faktografické bázi. Tady je třeba konstatovat, že jí dosavadní literatura k tématu k obecnějším polohám reflexe i výzkumu nijak nestimulovala. Stávající texty vesměs vykazují chronickou chorobu oborových historiografií v podobě nevnímavosti vůči vyšším celkům, pod něž daná oborová témata spadají. V našem případě by bylo samozřejmě na místě klást si otázku po vzdělávacím systému první republiky a jeho transformace za protektorátu. Dovedlo by nás to k otázkám certifikace či přímo akreditace výukových aktivit. Nabízí se tu rovněž rozlišit různé zvolené strategie – integrovat výuku filmu do záběru stávajících škol (pražská konzervatoř, bratislavská průmyslovka), založit novou školu pod patronací centrálních úřadů, založit vlastní školu na privátní bázi (kinoškoly), organizovat dílčí kurzy. Takového reflektovaného zřehlednění se nám nedostane, třebaže v textu vlastně částečně přítomno je, jen autorce chybí tah ke zobecnění.

I tato faktografická báze by mohla být ve větší míře přínosná, kdyby si autorka vytkla za cíl, podchytit veškeré aktivity na daném poli, ale ona se ubírala bezpečnější cestou výběru známých případů. Přitom by opravdu stálo zato, zviditelnit ty téměř neznámé, jako zejména čtyřměsíční kurz pro filmové herce organizovaný v roce 1930–1931 hercem a někdejší režisérem Brunafilmu Robertem Blümsriederem v Brně v očekávání výstavby filmového ateliéru na výstavišti. Málo vytěžené zůstaly i převratové kinoškoly se svými půvabnými skandály. Podobně by bylo zajímavé zapátrat, zda film nějakým způsobem rezonoval ve stávajícím divadelním školství, ale to už bychom se vydávali na skutečně badatelskou expedici, kam ambice Nikoly Micajové rozhodně nesahaly. Vznikla tak školní práce, v níž autorka předvedla schopnost shromáždit k zadanému tématu základní prameny a literaturu, přijatelným způsobem se s tímto materiálem popasovat a v uceleném přehledu jej podat. Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji zámku **dobře**.

V Chýnově 28. 8. 2023

Prof. PhDr. Ivan Klimeš